

★ CATO THORSEN ★

BARNEPIKEN II

MÅNESANGEN



Barnepiken II – Månesangen

Av Cato Thorsen

Et år etter kampen mot Skyggemannen har livet blitt rolig for Aksel Sommers. Men en natt begynner måneblomstene å synges – og månen mister lyset sitt. Når Frøken Lykke, heksen Lystra, vender tilbake, får Aksel vite at månen er i ferd med å forsvinne. Drømmer, minner og alt som lever i nattens glød står i fare. Bare den som først hørte månesangen kan redde den – og det er Aksel.

Sammen med den snakkende katten Nebbe må han følge sangen gjennom drømmenes verden, hvor virkelighet og fantasi flyter sammen. Men i skyggene venter en ny kraft, sterkere enn mørket: Stillheten – magien som visker ut alt lys. Barnepiken II – Månesangen er en magisk, morsom og rørende fortelling om mot, vennskap og om å finne håp i mørket – selv når verden glemmer å drømme.

Det begynte med en lyd. Ikke høy, ikke truende – bare en sang, myk som vind i gress. Aksel våknet av den. Den kom fra vinduet. Han satte seg opp og så rett ut på månen. Den virket annerledes i kveld – som om noen hadde tegnet et tynt slør foran den. – Ikke igjen, mumlet han. – Jeg har lekser i morgen. Men sangen fortsatte. Et svakt, pulserende sus. Og i vinduskarmen – blomsten. Måneblomsten som hadde vokst der siden alt det store skjedde. Den sang. Aksel lente seg nærmere. – Hei der, liten venn. Har du lært deg karaoke? Nebbe stakk hodet opp fra fotenden av senga, gjespet og sa: – Hvis den begynner å danse, flytter jeg ut. Men Aksel lo ikke. For i lyset fra blomsten skimtet han noe nytt: et symbol tegnet på kronbladene, som et merke brent inn i sølvlyset. Tre sirkler, sammenflettet. – Hva betyr det? hvisket han. – Det betyr kalling, sa en stemme bak ham. Aksel snudde seg – og der sto Lystra, i måneskjær og sølv, med øyne som glødet alvorlig. – Jeg trodde du var dratt tilbake til vokterne, sa han forvirret. – Jeg var det, svarte hun. – Men nå trenger de deg. – Meg? Hvorfor meg? – Fordi månen mister stemmen sin. Og bare den som hørte den først, kan finne den igjen. Nebbe rullet med øynene. – Selvfølgelig. Universet har tusen magikere, men det må være sjuåringen fra nabolaget. – Jeg er åtte nå, faktisk, sa Aksel. – Gratulerer, sa katten. – Det gjør alt tryggere. Lystra smilte svakt, men blikket var fortsatt alvorlig. – Aksel, månen forsvinner. Snart vil verden miste drømmer, minner – alt som lever i nattens lys. – Og jeg skal... finne stemmen dens? – Du skal følge sangen. Den vil lede deg. Han så på blomsten igjen. Den pulserte i takt med hjertet hans, som om den ventet. – Ok, sa han. – Men jeg får ta med tannbørsten. Og muffins. – Selvfølgelig, sa Lystra. – Ingen redder månen på tom mage. Nebbe sukket. – Jeg kjenner allerede lukten av trøbbel. Og jeg liker det ikke. Men bak all protesten glødet det et lite, kattete smil. Aksel trodde han var ferdig med magiske

portaler. Han hadde gått gjennom et speil (to ganger!), vært i en levende skog, og nesten blitt til skyggebrød. Så da Lystra sa:- Porten er annerledes nå, visste han at annerledes ikke betød tryggere. – Hva mener du med “annerledes”? spurte han. – Den er ikke i speilet lenger, sa hun. – Den er i drømmene dine. Nebbe ristet på hodet. – Supert. Nå skal vi bare spasere gjennom noens underbevissthet. Hva kan vel gå galt? – Alt, sa Aksel. – Men vi gjør det likevel. Lystra satte en måneblomst på gulvet. Den glødet så sterkt at veggene nesten ble gjennomsiktige. – Denne blomsten kjenner veien, sa hun. – Du må følge lyset hennes. – Men hvordan gjør jeg det? – Sov. – Bare... sov? – Ja, men med vilje. Aksel så skeptisk ut. – Jeg visste ikke at det fantes en riktig måte å sove på. – Det gjør det, sa Nebbe. – Jeg er ekspert. – Du er ekspert på å late som du sover mens du egentlig bare ignorerer alle. – Det er en livsstil, sa katten fornøyd. Lystra la hånden over Aksels panne. – Pust. Ikke tenk på å sove. Tenk på månen. På lyset. På sangen. Han lukket øynene. Sangen kom tilbake, myk og klar. mmm... aaaa... neee... Lyset fra blomsten vokste, ble sterkere, rundere – til det føltes som han falt inn i den. Han landet midt i en sky av sølvstøv. Rundt ham svedde øyer av lys, som flytende bobler. Noen var små som klinkekuler, andre store som hus. – Wow, sa Aksel. – Hjernen min har virkelig god smak. – Eller for mye fantasi, sa Nebbe. Han hang i løse lufta ved siden av ham, med halen flagrende som en antenne. – Dette stedet lukter mareritt og sukker. – Vi er i månenes drøm, sa Lystra. Hun svedde rolig, som om hun var laget for dette. – Her blir alt skapt som synges. Aksel så seg rundt. – Så hvis jeg synger om kake, dukker det opp? – Nei, sa Nebbe. – Og ikke prøv. – Bare én liten – NEI. De svedde videre, og sangen førte dem mot en mørk sprekke midt i luften. Den så ut som en revnet skygge, og fra den strømmet et svakt ekko: ... maa... neee... neee... ... Men det var noe galt. Lyden hakket. Som en plate som ikke vil spille ferdig. – Der, sa Lystra. – Stillheten. Den spiser lyden. – Stillheten? – Den nye kraften som våknet etter

Kael. Den visker ut alt lys, all lyd, alle minner. – Som når man glemmer en drøm? spurte Aksel. – Ja. Men dette er ikke glemsel. Det er utslettelse. Aksel tok et steg nærmere sprekken. – Så da må vi bare fikse den. – Ikke rør! ropte Lystra. Men for sent. Lyset fra hånden hans traff kanten av mørket – og alt forandret seg. Først forsvant lyden. Så forsvant fargene. Alt ble grått og tungt. Aksel snudde seg. Lystra og Nebbe var borte. Bare stillhet igjen. – Hei?! ropte han, men ingen lyd kom ut. Han prøvde å bevege seg, men føttene satt fast i noe usynlig. Så hørte han det. En svak stemme, langt inne i mørket. Ikke en ond stemme, men... trist. “Hjelp meg...” Aksel løftet hånden. Hjerteslaget hans begynte å lyse igjen. Dunk. Dunk. – Jeg hjelper deg, sa han, og denne gangen hørtes stemmen hans tydelig. Lyset vokste, og et ansikt begynte å ta form i mørket – et barn, omtrent på hans egen alder, men med øyne av sølv. “Du hørte meg,” sa barnet. “Du er den første som hørte månesangen.” – Hvem er du? “Jeg er det månen mistet.” Lyset blafret, og plutselig sto Lystra og Nebbe ved siden av ham igjen. – Aksel! ropte Lystra. – Du åpnet porten! – Jeg snakket med noen. Et barn. Det sa det var månen. – Månen selv? sa Lystra lavt. – Da er sangen levende. – Den trenger hjelp. Den er fanget i stillheten. Nebbe pustet tungt. – Selvfølgelig er den det. Kan ikke universet ta én uke ferie? Aksel så på Lystra. – Vi må finne den. Hun nikket. – Da begynner reisen. De tre sto side om side i drømmelyset. Foran dem åpnet en ny sti seg, glødende av sølv og mørkeblå stjerner. Og langt, langt borte lød månesangen igjen – svak, men levende. Aksel smilte. – Jeg hører deg. Vi kommer. De fulgte sølvstien lenge. Det var ikke som å gå på vanlig jord. Stien var myk som skyer, varm som sommer og luktet av regn og søvn. Over dem hang månen, stor som et skip. Under dem glitret drømmer – små bobler fylt med bilder fra menneskers netter. Aksel så sitt eget ansikt i én av dem. Han sto på et fjell av muffins. – He-he, den der kan jeg stå inne for, sa han. – Ikke for lenge, sa Nebbe. – Du har en tendens til å spise alt du står på. – Det

kalles overlevelse, svarte Aksel. Lystra lo lavt, men blikket hennes var urolig. – Hold dere nær meg. Stillheten liker ikke latter. – Selvfølgelig gjør den ikke det, mumlet Nebbe. – Alt vondt hater humor. De kom til en lysning av stjerner. Midt i den svevde et lite, rund formet lys, som en dråpe fanget i luften. Aksel kjente hjertet slå raskere. Dunk. Dunk. Dunk. Lyset slo i samme takt. – Der er det, hvisket Lystra. – Månebarnet. Lyset vokste. Formen ble klarere. Og der sto et barn – omtrent på Aksels alder – men gjennomsiktig som glass og glødende som sølv. Øynene var milde, men triste. – Hei, sa Aksel forsiktig. – Jeg heter Aksel. – Jeg vet, sa barnet. Stemmen var som vind som synger i en flaske. – Jeg drømte deg. Nebbe hvisket: – Jeg liker ikke setninger som begynner sånn. – Hva heter du? spurte Aksel. – Jeg hadde mange navn, svarte barnet. – Men nå er jeg bare det som er igjen. Månebarnet. Lyset som ble igjen da sangen døde. – Sangen døde? Barnet nikket. – Stillheten spiste den. Og snart vil den spise meg. Aksel kjente et stikk i magen. – Men vi skal hjelpe deg! – Kanskje. Men da må du synge med meg. Lystra trådte frem. – Aksel, vær forsiktig. Stillheten er nær. Den hører sangen. Men Aksel nikket. – Jeg klarer det. Månebarnet tok hendene hans. De var kalde som natteluft, men snille. – Lukk øynene, sa barnet. – Hør på månen. Ikke på deg selv. Aksel lukket øynene. Og da hørte han det – en rytme, et pust, som et hjerte i verdensrommet. Han prøvde å følge den. Et lite “mmm” kom fra halsen. Månebarnet smilte. – Ja. Slik. Lystra så på dem, øynene hennes skinte. – Han... han gjør det. – Selvfølgelig gjør jeg det, sa Nebbe lavt. – Gutten synger til månen. Hvorfor ikke. Neste uke baker han til stjernene. Men så endret alt seg. Luften ble kald. Lyset blinket. Og fra kanten av lysningen kom en lyd – ikke-lyd. Et sug. En stillhet som trakk alt mot seg. Lyset fra månebarnet sluknet nesten helt. – Den fant oss! ropte Lystra. – Aksel, stopp! – Jeg kan ikke! ropte han. – Det er som om den holder fast på stemmen min! Mørket samlet seg foran dem, som et speil som ikke reflekterte noe. Et hulrom med

form av en menneskefigur – men uten ansikt. Nebbe freste. – Der har vi den. Null lyd, null humor. Alt forutsigbart. Stillheten tok et steg frem. Ingen lyd. Ingen pust. “Alt blir stille,” sa den. Ikke med stemme, men rett inn i hodet deres. “Ingen frykt. Ingen håp. Bare fred.” – Ikke fred, sa Lystra og løftet hånda. – Tomhet. Hun kastet et lysglimt mot figuren, men det forsvant. Lystet ble sugd inn. Slukt. Aksel ropte: – Nei! Du får ikke ta henne! Månebarnet grep hånden hans. – Syng høyere. Ikke for deg. For alt som husker lyset. Aksel lukket øynene. Og så sang han. En lyd så ren at selv mørket stoppet. Han sang ikke ord. Han sang følelsen av latter, muffins, vennskap. Lyden ble til farger. Fargene ble til lys. Stillheten rygget. Og så – for første gang – sprakk den. Alt ble hvitt et øyeblikk. Da Aksel åpnet øynene, var Stillheten borte. Lystra sto ved siden av ham, svett men smilende. – Du gjorde det. – Vi gjorde det, sa Aksel. – Og litt muffinsmagisk energi. Månebarnet så på ham. – Sangen lever igjen. Men bare første vers. Du må finne resten. – Hvor? – I menneskenes drømmer. Stillheten gjemte tonene der. Nebbe sukket. – Flott. Nå skal vi invadere folks hjerner. Jeg gleder meg. Aksel lo. – Da starter vi i morgen. Månebarnet smilte. – Jeg skal vente på deg. Men vær rask. Månen falmer allerede. Lyset fra barnet ble sterkere, og så var det borte. Aksel så på Lystra. – Vi skal finne sangen. Alle tonene. Hun nikket. – Sammen. Og bak dem, i skyggene, våknet en ny lyd. Ikke mørk. Ikke lys. Bare... mellom. Et tegn på at månen hadde mer å fortelle. Aksel hadde aldri tenkt særlig mye på andres drømmer. Han hadde sine egne å holde styr på: svevende muffins, snakkende dyr (vel, én spesiell katt), og skoler som plutselig ble til slott. Men nå sto han og skulle gå inn i drømmene til andre mennesker. Og det uten niste. – Hvordan gjør vi dette, egentlig? spurte han, mens Lystra tegnet symboler i lufta med fingertuppen. De glødet som små månesirkler. – Forsiktig, sa hun. – Drømmer er som hjerter: de åpner seg bare når du går inn med ærlige følelser. – Hva om man går inn med muffins? Nebbe rullet

med øynene. – Jeg antar du kaller det ærlig? – Veldig. Lystra lo lavt, men hun ble fort alvorlig igjen. – Hver drøm vi besøker, tilhører noen som sover i den virkelige verden. Vi må ikke forstyrre mer enn nødvendig. – Hva skjer hvis vi gjør det? – Da våkner de. Og vi blir fanget der. Aksel svelget. – Ingen press, altså. Lystra løftet hånden og blåste på symbolene hun hadde tegnet. De steg opp, samlet seg og åpnet seg som en dør av lys. – Er du klar? spurte hun. – Nei, sa Aksel ærlig. – Men jeg gjør det likevel. Han tok et skritt frem. Og plutselig falt han. Falt. Falt. Så landet han mykt på... en haug med puter. Rundt ham fløt små ballonger med ansikter som lo og sang. Overalt var farger som ikke fantes i virkeligheten. – Velkommen til drøm nummer én, sa Nebbe og landet ved siden av ham. – Lukter sukkerspinn. – Hvem drømmer dette? spurte Aksel. – Et barn, sa Lystra, som dukket opp i en virvel av sølvlys. – En jente som drømmer om glede. Da hørte de det – en tone, svak, men vakker. Et av månesangens vers. – Der! sa Aksel. – Jeg hører den! Han løp mot lyden, men hver gang han nærmet seg, flyttet den seg lenger bort. – Den gjemmer seg, sa Lystra. – Den vil se om du virkelig hører. – Hvordan viser man at man virkelig hører? – Man synger tilbake. Aksel smilte. – Det kan jeg. Han satte seg ned midt på den myke puten og lukket øynene. Han tenkte på alt som hadde gjort ham glad – latteren til Lystra, Nebbes sarkasme, og lyset som alltid fant veien tilbake. Han begynte å nynne. Først stille, så høyere. Og da – dukket tonen opp. Et lite lysformet bånd kom svevende mot ham, dansende i takt med sangen. Det surret rundt ham, la seg i hånden hans – og smeltet inn i huden. – Du fant den! ropte Lystra. – En av månesangens tapte toner. – Det var lett, sa Aksel fornøyd. – Si aldri det høyt, sa Nebbe. – Du fornærmer universet. Men før de rakk å feire, endret alt seg. Putene begynte å smelte. Fargene bleknet. – Hun våkner! ropte Lystra. – Vi må ut! Aksel grep Nebbe i den ene hånda og Lystra i den andre. – Hvordan?! – Tenk på lyset som døråpneren! ropte hun. – Nå! Han fokuserte på måneblomstens glød i brystet

sitt, og verden eksploderte i sølv. De landet igjen på sølvstien. Bak dem lukket drømmen seg som en dør av stjernestøv. – Én tone funnet, sa Lystra. – Seks igjen. – Seks?! sa Nebbe. – Det er altfor mange for én bok. – Kanskje, sa Aksel. – Men vi har startet. Lystra smilte. – Du lærer fort. Han så på lyset som danset på fingertuppene hans. – Det sang tilbake til meg, vet du. – Hva sa det? – At lyset aldri forsvinner, det bare glemmer veien. Lystra så på ham med et mildt smil. – Da skal vi minne det på veien, sammen. – Og kanskje ta med en bolle, sa Nebbe. – Eller to, sa Aksel. – Dere to, mumlet Lystra, men hun lo likevel. Drømmestien endte ved et hav. Ikke et vanlig hav – dette var et hav av søvn. Bølgene var laget av tåkelys, og hver bølge bar et minne. Lystra sto stille og lyttet. – Det er stille her, sa hun lavt. – For stille. Nebbe rynket snuten. – Ikke bruk det ordet igjen. Jeg får traumer. – Nei, ikke sånn stillhet, sa Lystra. – Dette er drømmenes stillhet. Ingen drømmer her. Ingen våkner heller. Aksel så utover havet. I det fjerne skimtet han en by – bygninger som glødet svakt blått, gater dekket av tåke. Alt sto stille. – Den byen... sover den? – Ja, sa Lystra. – Hver sjel i den sover, fanget i en drøm uten slutt. – Høres fredelig ut, egentlig, sa Nebbe. – Ikke når man aldri våkner, sa Aksel. Han kjente et stikk i magen. For et øyeblikk minnet byen ham om huset hans – stille, trygg, men uten latter. Han ristet på hodet. – Vi må hjelpe dem. De krysset havet på en bro av månestråler. Da de nådde byen, så de mennesker overalt – stående, sittende, sovende. Noen lente seg mot vegger, andre sto midt i gata med øynene lukket, som statuer. – Dette er... skummelt, sa Aksel. – Som om hele byen holder pusten. – Det er fordi de drømmer i takt, sa Lystra. – Noen holder dem fast i søvnen. Nebbe snuste. – Jeg lukter mørk magi. Og kaffe. – Kaffe? – Ja, noen her drømmer om frokost. De fulgte sangen, den svake tonen som hadde ledet dem fra den forrige drømmen. Den førte dem til en stor plass. Midt på plassen sto en fontene. Men vannet var ikke vann – det var minner. Bilder som steg opp som bobler: latter,

barnerop, små lysglimt av liv. Og der, foran fontenen, sto en skikkelse. Høy, kledd i mørkeblå kappe, med ansiktet skjult. – Hvem er det? hvisket Aksel. – En vokter, svarte Lystra. – Ikke av månen. Av drømmene. – Venner?– Kanskje. Eller feller. Skikkelsen snudde seg. Stemmen var rolig, nesten søvnig. “Ingen må forstyrre drømmen.” – Vi må gjennom, sa Aksel. – Vi leter etter noe. En tone. “Ingen skal våkne før sangen er fullført,” sa vokteren. “Og ingen synger her uten tillatelse.” – Da spør vi pent, sa Nebbe. – Kan vi synge, vær så snill? Vokteren løftet hånden. Luften rundt dem ble tung, og Aksel følte øyelokkene trekke seg ned. – Han prøver å få oss til å sove! ropte Lystra. Aksel kjempet imot, men alt ble tåkete. Fontenen glødet. Stemmer sang lavt: “Sov, sov, sov...” Han rakk å rope: – Lystra! – før alt ble mørkt. Da Aksel åpnet øynene, sto han midt i et klasserom. Alt var kjent. Tavla, stolene, vinduet med klistremerker. – Dette... er skolen min, sa han forvirret. Men alt var galt. Utenfor vinduet hang månen midt på dagen. Og midt i rommet sto vokteren – uten kappe nå. Det var et ansikt. Et ansikt han kjente. – Pappa? Mannen smilte, men øynene var tomme. – Du må sove, Aksel. Du er trygg her. Ingen farer, ingen skygger. Bare stillhet. – Nei... nei, jeg må våkne. Jeg må finne sangen. – Hvorfor lete etter mer? spurte “pappaen”. – Du har alt her. Trygghet. Fred. Aksel så rundt seg. Alt var perfekt – men det var for perfekt. Han kjente på hjertet sitt. Dunk. Dunk. Lyset glødet svakt. – Dette er ikke ekte, sa han lavt. – Pappa hadde aldri på seg slips. Lyset i hånda vokste, og rommet begynte å sprekke. “Nei!” ropte vokteren. “Du ødelegger drømmen!” – Da får du våkne, sa Aksel. Han ropte – og lyset brøt alt. Aksel falt ut av drømmen og landet på brosteinen i den sovende byen. Lystra sto over ham, lettet. – Du gjorde det! Hele byen puster igjen! Rundt dem åpnet folk øynene, gjespet, så seg forvirret rundt. Fontenen glødet klart, og et nytt lys steg opp – en ny tone. Den svevde til Aksel og smeltet inn i brystet hans. – Den andre tonen, sa Lystra. – Du vekket dem og hentet den tilbake. –

Jeg var i min egen drøm, sa han. – De brukte minnene mine mot meg. Nebbe satte seg ned. – Klassisk mareritttriiks. Mørket elsker følelsene våre. Aksel så på fontenen. – Men nå er de fri. Lystra la hånda på skulderen hans. – Og du fant enda en del av sangen. Han så opp mot månen. Den glødet litt sterkere. – Vi er på rett vei, sa han. Nebbe smilte kattete. – Så lenge rett vei innebærer søvn, er jeg fornøyd. De tre vandret videre på drømmestien. Månen over dem skinte klarere nå – to av tonene var funnet. Men i lyset kunne Aksel skimte noe annet også: mørke flekker, som arr på månens overflate. – Det der er ikke vanlig, sa han. – Månen ser... syk ut. – Det er Skyggedrømmen, sa Lystra lavt. – En del av Skyggemannen ble igjen etter han forsvant. Mørket lever i minnene hans. – Så du mener, vi må inn i det? – Ja. Og du må gå først. Nebbe la ørene bakover. – Jeg protesterer offisielt. – Protest notert, sa Aksel. – Jeg går. Drømmestien endte brått ved et tomrom. Midt i tomrommet hang en halv måne – knust, hul, og dryppende svart støv. Luften luktet som brent stjerne. – Vi går ikke inn der, sa Nebbe bestemt. – Det er dårlig feng shui. – Vi må, sa Lystra. – En av tonene er fanget i minnene her. – Minnene til Skyggemannen? – Ja. Og kanskje... minnene til deg, Aksel. Han så på henne. – Mine? – Skyggen prøver alltid å finne et sted å feste seg. Noen ganger bruker den frykten vi gjemmer. Aksel pustet dypt. – Da får vi se hva jeg frykter mest. Han tok ett steg, og mørket slukte ham. Alt var stille. Ingen lyd, ingen luft, ingen tid. Så, langt borte, hørte han barnerop. Han fulgte lyden. Og der, midt i mørket, så han noe som fikk hjertet til å stivne. Et barn satt alene på en stein. Han hadde rotete hår, skitne klær – og Aksels ansikt. – Hei...? Barnet så opp. Øynene var mørke, men kjente. – Du kom, sa han. – Jeg trodde du hadde glemt meg. – Hvem er du? – Jeg er deg. Den delen som ble igjen da du ble modig. Aksel svelget. – Skyggedelen? – Den som er redd. Den som savner. Den som tenker at du ikke er nok. Aksel kjente noe stramme seg i brystet. – Jeg prøvde å glemme deg. – Det var dumt, sa Skygge-Aksel. – Jeg er

også deg. Lyset i hånden hans glødet, men svakere nå. Han kjente frykten stige: mørket rundt, stillheten, følelsen av å være alene. – Jeg vil ikke miste Lystra igjen, sa han lavt. – Eller månen. Eller... meg. Skygge-Aksel så på ham. – Så si det høyt. Ikke syng. Si det. Aksel nikked. Han løftet hodet og ropte inn i mørket: – Jeg er redd! Men jeg vil ikke la det styre meg! Mørket begynte å skjelve. Skygge-Aksel smilte. – Endelig ærlig. Han reiste seg, og lyset fra Aksels bryst vokste. De to sto overfor hverandre, to versjoner av samme person. – Hva skjer nå? spurte Aksel. – Nå blir vi hele igjen, sa Skygge-Aksel. Han la hånden sin mot Aksels. Mørket eksploderte i lys. Utenfor månebruddet ventet Lystra og Nebbe. Hele måneoverflaten ristet, og en sølvflamme steg mot himmelen. – Han gjorde det, sa Lystra. – Han møtte seg selv. – Ja, men hvis han kommer ut med to hoder, er det ikke mitt problem, sa Nebbe. Da lyset la seg, sto Aksel der. Han så roligere ut, eldre på et merkelig vis. Og i hånden hans glødet en ny tone – mørkere, men vakker. – Jeg fant den, sa han stille. – Men den var ikke bare lys. – Nei, sa Lystra. – Månesangen består av alt. Lys, mørke, frykt og håp. Det var det Skyggemannen aldri forsto. Nebbe så på ham og nikked. – Du lukter helhet. Og litt muffins. Aksel lo. – Jeg liker den lukta. Månen over dem glødet sterkere. Tre toner funnet. Fire igjen. Og langt bak i mørket, der Skyggedrømmen hadde vært, hørtes et ekko – som et sukk. “Tak...” En liten, ubetydelig gnist på himmelen – så liten at Nebbe kalte den “kosmisk støv med ambisjoner.” Men Lystra visste bedre. – Det er ikke støv, sa hun. – Det er porten. Aksel så opp. Gnisten vokste. Den ble til en spiral av lys, og snart sto de foran en trapp – ikke laget av stein, men av stjerner. – En trapp... til himmelen? hvisket han. – Til stjernestien, sa Lystra. – Der sangen begynte. Nebbe strakte seg. – Jeg hadde håpet vi skulle ta heis. – Du kan bli her, foreslo Aksel. – Og gå glipp av å se deg falle av himmelen? Aldri. Trappen var uendelig vakker. Hvert trinn glødet som måneskinn fanget i vann, og under dem lå hele drømmeverdenen som et hav av sølv. Jo

høyere de gikk, jo mer kjente Aksel en merkelig ro. Alt var så stille at han kunne høre sitt eget hjerteslag – og kanskje, bare kanskje, månesangen som pustet mellom stjernene. – Jeg føler meg så... liten, sa han. – Alle føler det i stjernelys, svarte Lystra. – Men små lys betyr ikke svake lys. – Jeg skulle ønske mamma og pappa kunne se dette. – Kanskje de drømmer det, sa Nebbe stille. Aksel smilte. – Kanskje. Da de nådde toppen, åpnet stien seg til en stor slette av lys. Stjerner svedde fritt, noen store som fjell, andre små som knapper. De summet lavt – som tusen stemmer som sang samtidig, men på forskjellig språk. – Dette er stjernenes kor, sa Lystra. – De vokter minnene til alt som har vært. Aksel lyttet. Midt i koret hørte han den: den fjerde tonen. Men den hørtes... feil ut. Rask, sint, hakkete. – Den der synger ikke med, sa han. – Den synger mot. En av stjernene, mørkere enn de andre, blinket svakt. Den nærmet seg. – Den er så trist, sa Aksel. – Noen stjerner bærer sorg, sa Lystra. – Når de mister troen på lyset, brenner de sakte ut. – Kan jeg snakke med den? – Du kan prøve. Men husk – ikke alle vil reddes. Stjernen som gråt Aksel gikk nærmere. Stjernen var stor som et tre, men såret. Den pulserte svakt, som om den hadde glemt hvordan den skulle lyse. – Hei, sa han forsiktig. – Jeg er Aksel. – Gå, svarte stjernen med en dyp, rungende stemme. – Jeg synger ikke for barn. – Det er greit. Jeg synger for deg, da. Den lo mørkt. – For meg? Hva vet du om mørket mellom stjerner? Aksel tok et steg frem. – At det også trenger lys. Et øyeblikk ble alt stille. Så kom et lite sukk. – Jeg var månesangens fjerde tone, sa stjernen lavt. – Men da månen ble taus, trodde jeg alt håp var borte. Jeg... sluttet å synge. – Da må du begynne igjen, sa Aksel mildt. – Jeg kan hjelpe deg å huske. Han løftet hånden. Lyset i brystet begynte å gløde. Månesangen strømmet ut – ikke høylytt, men ekte. En tone av håp. Og sakte, sakte begynte stjernen å synge tilbake. Lystra så på fra avstand, og øynene hennes glitret. – Han gjør det igjen, hvisket hun. Nebbe nikket. – Gutten er et vandrende håp med hår. Lyset fra stjernen

ble sterkere. Den foldet seg ut, som en blomst som våkner etter vinter. Og i det øyeblikket løsnet et lite lysfragment – den fjerde tonen. Den fløy til Aksel og smeltet inn i hjertet hans. Stjernen så på ham. – Takk, lille vokter. Jeg husket igjen. – Hva husket du? – At selv lys som faller, kan tennes på nytt. Men idet de skulle gå, mørknet kanten av himmelen. Et nytt ekko lød, som en stemme langt borte: “Fire toner funnet... tre igjen...” “Men når sangen fullføres, må en tie.” Aksel frøs. – Hva betyr det? Lystra så bort. – Noen sanger krever offer. – Ikke denne, sa Aksel bestemt. – Ikke hvis jeg kan stoppe det. Nebbe stirret på ham. – Det der er akkurat den typen setning som leder til store problemer. – Kanskje, sa Aksel og smilte, – men det er også sånn man redder en måne. Da stjernenes sang stilnet, var natten forandret. Lystra merket det først. Hun løftet blikket og så at himmelen ikke lenger glitret jevnt – noen stjerner blinket i takt. Feil takt. – Det skal ikke være mulig, sa hun lavt. – Skyggene synger. – Men skygger kan vel ikke synge? spurte Aksel. – Ikke før nå. Nebbe så opp og strammet halen. – Flott. Først snakkende blomster, nå musikalske mørkeområder. Hva blir det neste? Filosofiske puter? Aksel lo nervøst. – Kanskje de bare øver? Men latteren døde da lyset forandret seg. Himmelen over dem begynte å bølge, som om natteluften pustet. Lyset ble tykkere, mørkere. Og ut av det – toner. Lave, hule, men... vakre. – De synger månesangen, sa Lystra. – Men baklengs. Toner av mørkt sølv danset i luften. De la seg som tåke over stjernestien, og hver gang en tone traff huden, kjente Aksel det som et lite støt. Ikke vondt – bare kaldt, som å huske noe man helst ville glemme. – Det føles som minner, sa han. – Det er minner, sa Lystra. – Skyggene har lært å bruke følelsene våre. De etterligner sangen ved å hente det vi skjuler. – Så... de synger med våre egne følelser? – Ja. Og hvis de får tak i hjerteslaget ditt, synger de deg tom. Nebbe rykket til. – Beklager, men det høres ekstremt ubehagelig ut. Aksel trakk pusten dypt. – Da får de ikke lov til det. Skyggene samler seg Langsomt begynte

skyggelyset å ta form. Det ble til skikkelser – mennesker laget av glødende mørke, gjennomsiktige som røyk, med lysende øyne. De sto stille, men hver gang de pustet, kom en tone. Ooooo... Eeeee... Aaaa... – De synger vokaler, sa Aksel. – Som i drømmer. – De prøver å finne tonen din, svarte Lystra. – Hvis de treffer rett, blir du... stille. – Ikke i kveld, sa han. Han la hånden mot brystet, der fire toner nå glødet svakt. Lyset fra hjertet steg som små gnister. – Jeg synger tilbake. Aksel lukket øynene. Han hørte månesangen inni seg – de fire versene han hadde samlet. Han lot dem flyte ut i natten, mykt, men bestemt. Lyset danset ut fra ham som små stjerner. De møtte skygetonene midt i luften – og det ble lyd. Ikke som kamp, men som to sanger som kranget om hvilken som var sann. Lystra sto bak ham og holdt hånden på skulderen hans. – Husk hva jeg lærte deg: Lys er ikke bare godt, og mørke er ikke bare vondt. Finn balansen. Aksel trakk pusten dypere, og plutselig visste han hva han skulle gjøre. Han endret tonen. Ikke for å vinne – men for å lytte. Da skjedde det noe. Skyggene sluttet å synge. De sto der, stille, som om de lyttet tilbake. Så smeltet én av dem ut av flokken og kom nærmere. Den ene skyggen Det var en liten skikkelse. En gutt. Ikke eldre enn Aksel selv. – Jeg kjenner deg, sa Aksel lavt. – Du var i drømmen min. Gutten nikket. – Jeg var lyset du glemte da du ble redd. – Og nå? – Nå synger jeg med deg. Han løftet hånden og la den mot Aksels. Et øyeblikk glødet alt mellom dem – lys og mørke blandet, ikke som fiender, men som to sider av samme tone. Skyggene rundt dem ble stille, og så begynte de, én etter én, å synge riktig. Ikke baklengs. Ikke falskt. Bare rent. Da sangen døde ut, lå himmelen rolig igjen. Stjernene blinket, som om de hadde pustet lettet ut. Aksel åpnet øynene. Gutten var borte, men luften luktet av regn og stjernestøv. – Du gjorde det igjen, sa Lystra mykt. – Du lærte skyggene å huske melodien. – Jeg gjorde det ikke alene, sa Aksel. – De ville bare bli hørt. – Ja, sa Nebbe. – Og du ga dem en konsert gratis. Aksel lo. – Kanskje jeg blir nattens første sanglærer. Lystra smilte. –

Det passer deg. Hun løftet blikket mot månen. Den glødde sterkere nå, som om den hadde fått stemmen sin tilbake – litt. – Fire toner gjenfunnet, sa hun. – Tre igjen. – Og én veldig sulten katt, sa Nebbe. – Jeg håper den neste tonen finnes i en drøm om fisk. Aksel lo igjen, og latteren steg opp mot stjernene. Det hadde gått mange netter siden skyggene sang med dem. Nå var månen nesten hel igjen. Lyset den kastet over drømmeverdenen var klart, men også urolig – som om det visste noe de ennå ikke gjorde. Lystra gikk foran, stille som måneskinn på snø. Aksel og Nebbe fulgte etter på stien av stjerner. Ingen sa så mye. Det var den slags stillhet som ikke er tom, bare full av forventning. Til slutt stanset hun. Foran dem åpnet natten seg. Havet av søvn lå under dem, mørkt og glitrende, og midt ute, der vannet møtte himmelen, sto en bue av rent sølv. – Måneporten, sa Lystra. – Der nattens pust begynner og ender. Aksel stirret. – Det ser ut som... en sang som ble til en dør. – Det er akkurat hva det er, sa hun stille. – Og på den andre siden ligger nattens hjerte. Nebbe så på dem begge. – Jeg liker ikke ting som puster, hvis de ikke har pels. – Denne døra puster med månen, svarte Lystra. – Den våkner bare for dem som bærer sangen. Aksel så på buen. Den glødde svakt. – Så jeg må åpne den? – Ja. Men først må du høre det siste jeg ikke har fortalt deg. Lystra sin hemmelighet Hun satte seg på en stein. Blikket var tungt, som en som har båret for mye lys for lenge. – Månesangen ble skapt av to voktere. Jeg var den ene. Aksel nikket. – Og den andre var Kael. Skyggemannen. – Ja. Men det fantes en tredje vokter. Den som vevde sangen sammen og ga den liv. Hun ofret sin stemme for å binde lyset og mørket i balanse. – Hvem var hun? Lystra så ham rett i øynene. – Månen selv. Stillhet. Aksel stirret på porten, som glødde roligere nå. – Så månen lever? – Den lever i hver tone. Men hvis sangen synges feil, dør hun for alltid. – Og hvis jeg fullfører den? – Da våkner hun. Men én av oss må gi vår stemme i bytte. Aksel kjente hjertet stramme seg. – Deg? Hun smilte, mykt. – Det var alltid ment sånn. Jeg ble født for å vokte

henne, ikke for å bli. – Nei. – Aksel– – Nei! Du har allerede mistet nok. Jeg finner en annen måte. Lystra så på ham lenge, og det glitret av stolthet i blikket. – Du snakker som en vokter nå. Nebbe rensket poten sin, men stemmen var myk: – For en gang skyld er jeg enig med gutten. Portens prøve Aksel gikk nærmere. Porten glødet som om den kjente ham igjen. På overflaten danset symboler – små sølvtoner som pulserte i takt med hjertet hans. – Hva gjør jeg nå? – Syng, sa Lystra. – Ikke med stemmen, men med alt du har lært. Han lukket øynene. Alle minnene kom tilbake: drømmer, stjerner, skygger, latter, frykt. Han tenkte på hver tone, på månebarnet, på stjernen som gråt, på seg selv i mørket. Og så sang han – stille, men ekte. Sangen strømmet ut som lys, og porten svarte med et sus som vinden over vann. Lyset vokste, så sterkt at Nebbe dekket øynene. – Jeg vet ikke om jeg skal være rørt eller redd, sa katten. – Begge deler er lov, svarte Lystra. Så åpnet porten seg. Nattens hjerte Bak sølvbuen lå et rom uten ende. Et hav av lys og mørke som blandet seg, som om stjerner fløt i vann. I midten lå en kule av sølvlys – pulserende, sovende. – Månen, sa Aksel. – Hun sover virkelig. – Og hun venter på sangen sin, sa Lystra. Han tok et steg nærmere, men stoppet. Lyset fra kula var så sterkt at det føltes som om hjertet hans slo i takt med den. – Hva skjer når jeg synger den ferdig? – Da våkner hun. Og sangen velger hvem som skal tie. – Da velger jeg, sa Aksel. – Ikke deg. Lystra smilte, men øynene var blanke. – Slik taler de som bærer håp. Et løfte før slutten. De sto sammen foran månen, tre figurer i sølvlys. Aksel, barnet med sangen. Lystra, vokteren med hjertet. Nebbe, katten med ironi og lojalitet. – Er du klar? spurte Lystra. – Jeg vet ikke, sa Aksel. – Men jeg gjør det likevel. – Det er å være klar, sa hun. De tok hverandre i hendene, og månesangen begynte igjen – mykt, men voksende. Lyset samlet seg rundt dem, som en drøm som våkner for første gang. Og midt i gløden hørtes en stemme, gammel og ny på samme tid: “Syng meg tilbake.” Lyset fra måneporten fylte alt. Det var ikke som vanlig lys – ikke hvitt

eller gult, men levende. Som om det pustet. Aksel sto stille og så på kulen av sølv i midten av rommet. Månen. Hun sov fremdeles, men pulsen hennes var sterkere nå, nesten som et hjerte som snart våkner. Lystra sto ved siden av ham, blikket fast, men mildt. – Hun kjenner deg, sa hun. – Hun har hørt sangen din. – Da må vi synge ferdig. – Ja. Men husk hva jeg sa. Når den siste tonen synges, må én tie. Aksel så på henne. – Kanskje sangen velger selv. Kanskje den ikke trenger offer. – Alle sanger gjør det, sa hun. – Men ikke alle tap føles som slutt. Nebbe sukket tungt. – Jeg liker ikke denne typen poesi. Den ender alltid med tårer og dårlig timing. Sangen våkner Aksel løftet hendene. Lyset i brystet glødet – fire toner, fire minner, fire deler av reisen. Lystra la sin hånd over hans. Mellom dem danset gnister av sølv. Nebbe satte seg ved føttene deres, halen foldet rundt potene. – Jeg er her, mumlet han. – Men jeg synger ikke. Jeg mjauer med verdighet. De lo, begge to. Så begynte sangen. Først svakt – en tone, så to. Sakte fylte lyset rommet. Bildene danset rundt dem: drømmer, stjerner, skyggene som sang, barnet i månen, alle de de hadde møtt. Og midt i lyset hørtes en ny stemme. Ikke menneskelig, ikke guddommelig, men riktig. “Syng meg ferdig, og jeg skal puste igjen.” Lystra lukket øynene. – Nå, Aksel. Den siste tonen. Den siste tonen Aksel kjente det før han hørte det. En ny tone, dypere enn alle de andre, vokste i hjertet hans. Men den var bundet til noe tungt. Noe han ikke ville slippe. Han så på Lystra. – Det er deg. Du er den siste tonen. Hun nikket sakte. – Jeg er stemmen månen mistet. Da hun sovnet, ble jeg skapt for å passe på resten av sangen. Nå som du har vekket den, må jeg vende tilbake. – Nei, sa han. – Vi finner en annen måte. – Det finnes ingen annen måte. Hun trådte nærmere og la en hånd mot kinnets hans. – Du lærte meg at selv lys kan le når det er mørkt. Det er mer enn de fleste voktere noen gang har forstått. Tårene presset på, varme og salte. – Men jeg vil ikke miste deg igjen. – Du mister meg ikke, Aksel. Du synger meg hjem. Hun tok hånden hans og førte den mot brystet

sitt. – Syng nå. Med hjertet, ikke frykten. Han lukket øynene. Og sang. Når alt lyser Lyden vokste til et sus. Hele rommet dirret. Månen begynte å gløde som en sol. Lyset fra Lystra steg opp – ikke som ild, men som stjerner som løfter seg fra bakken. Hun smilte. – Takk. Aksel ropte: – Nei! Men det var for sent. Hun ble til lys. Lys som ble en tone. Tone som ble sang. Og sangen fylte alt. Nebbe mjauet lavt. – Hun gjorde det. Aksel så på månen. Lyset der pulserte, varmt og levende. En stemme hvisket i vinden: “Jeg er våken.” Et nytt hjerteslag Alt ble stille. Ikke tomt, men fredelig. Aksel sto alene foran måneporten. Månen lyste sterkere enn noen gang, og fra lyset falt et lite sølvbånd ned i hendene hans. En stemme, myk og kjent, kom fra det: “Jeg tier nå, Aksel. Men du skal fortsette å synge.” Han holdt båndet tett. – Jeg lover. Nebbe så på ham. – Hun er ikke borte. Bare endret. Aksel nikket. – Jeg vet. Hun er i sangen. I månen. I alt lys. Månen skinte over dem, og i det svake lyset kunne han sverge at han så henne smile. Da lyset fra porten bleknet, var natten annerledes. Den pustet igjen. Drømmenes hav glitret som om det smilte, og månen på himmelen var hel. Ikke kald, men levende – som et ansikt som nettopp har våknet. Aksel sto på stranden av søvn og så opp. Han kjente fortsatt varmen fra sangen i brystet. Den siste tonen lå der, stille, som et hjerteslag som aldri ville slutte. – Hun er der, sa han lavt. – Jeg kjenner henne. Nebbe gjespet. – Det håper jeg. Vi mistet akkurat en veldig flink barnepike. Aksel smilte litt, men øynene var blanke. – Hun er ikke borte, Nebbe. Hun er der oppe. Hver gang noen ler, eller lyset treffer riktig, så er hun der. Katten nikket sakte. – Det høres ut som henne, ja. Alltid litt for poetisk. – Og alltid litt for snill. – Det også. De sto en stund i stillhet. Ingen trengte å si mer. Månesangen vender tilbake Plutselig hørtes en lyd. Myk, kjent, vakker. Laaa... sooom... lys... Månesangen. Men denne gangen var den ikke langt borte. Den kom fra himmelen – og fra Aksels hjerte. Tonene danset i luften, og i dem hørtes nye stemmer: latter, drømmer, barnerop. Menneskenes

drømmer våknet. Verden sov fortsatt, men sov godt. Lystra hadde sunget verden trygg igjen. Aksel satte seg i gresset. – Hva nå? Nebbe la seg ved siden av ham. – Nå sover du, spiser noe, og kanskje... lever litt. – Og hvis sangen kaller igjen? – Da synger du. Aksel smilte. – Du også. – Jeg mjauer. Men ja, samme prinsipp. Et nytt lys Natten gikk over i dag. Det var første gang på lenge solen steg uten uro. Da Aksel åpnet øynene, lå han ikke lenger i drømmeverdenen. Han var hjemme. Rommet hans, vinduet, fuglene utenfor – alt som før. Men på nattbordet sto måneblomsten. Og på kronbladene glødet et lite sølvlys. Han reiste seg sakte. – Hun holdt ord, hvisket han. Nebbe strakte seg ved fotenden av sengen. – Du også. Du holdt sangen. – Jeg? – Du trodde ikke på frykten. Du trodde på lyset. Det er det voktere gjør. Aksel så ut av vinduet. Månen var der fortsatt, blek i dagslyset, men levende. – Betyr det at jeg er vokter nå? – Du var det hele tiden, sa Nebbe. – Du bare trengte å huske. Den nye vokteren Utover dagen kjente Aksel det i hjertet – et nytt hjerteslag, et nytt ansvar. Ikke tungt, men varmt. Han visste at når natten kom igjen, ville han høre den svake melodien i vinden. Ikke som sorg, men som løfte. Han tok fram en blyant og skrev på et ark: “Når mørket synger, svar med lys. Når lyset stilner, svar med håp. For hver tone som dør, våkner en ny.” Han la arket i nattbordet. Kanskje noen en dag trengte å lese det. Nebbe rullet sammen til en ball. – Hva skriver du? – Et løfte. – Til hvem? Aksel så ut på himmelen og smilte. – Til henne. Til meg. Til månen. Den natten skinte månen ekstra klart. Og hvis man lyttet nøye, kunne man høre en svak stemme i vinden. Ikke bare én, men to. “Sov godt, lille vokter.” “Sov godt, Frøken Lykke.” Og midt mellom stjernene danset et lite lys – som latter i mørket. For sangen var hel igjen. Og verden hadde fått en ny vokter.



Kjære leser

Takk for at du har fulgt Aksel, Lystra og Nebbe helt til månen – og litt lenger. Denne historien handler ikke bare om magi, hekser og stjerner, men om noe vi alle har inni oss: et lite lys som aldri helt slukner, selv når alt virker mørkt. Månesangen ble skrevet for alle som noen gang har vært redde, men likevel våget å synge. For alle som savner noen, men husker at kjærlighet aldri forsvinner – den bare forandrer form. Og for alle barn (og voksne) som tror at verden blir litt bedre når man tør å være snill, selv når det koster litt mot. Hvis du noen gang ser opp på månen og synes den gløder litt ekstra, kanskje er det bare Lystra som smiler – eller Aksel som synger lavt for deg. Takk for at du leste, og takk for at du holder lyset levende.

– Cato Thorsen